

РЕШЕНИЕ

№ 4570

гр. София, 05.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 2 състав, в
публично заседание на 14.04.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **4513** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.268 от ДОПК.

Образувано е по жалба на [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] офис 24 ,представявано от А. Б. срещу Решение № ПИ-118/16.04.2021г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С200022-137-0002392 /26.03.2021г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано погасяване, поради изтекла погасителна давност на част от задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2017г, формирани от главница и лихви за задължения за 2009г , установени с РА № Р-220022117003813-091-001/ 30.08.2018г .

Жалбоподателя оспорва решението като неправилно и незаконосъобразно и иска отмяната му, поради противоречие с материалния закон и процесуалноправните разпоредби. Твърди, че неправилно не са възприети доводите им за липса на прекъсване на давността за задълженията за 2009г, като настоява ,че е изтекла и кратката пет годишна давност и давността по чл.171 ал.1 от ДОПК. Позовава се на недействителен запор от НАП на 7961426 бр.обикновенни ,налични , поименни акции с номинална стойност 1 лв от капитала на [фирма] с ПНПОМ № 5770/02.04.2015г на публичен изпълнител при ТД на НАП С. ,което не им било връчено.

Отрича наличието на основанията по чл.171 ал.2 т.2 и т.3 от ДОПК,тъй като органа по изпълнението не бил съобразил,че процесните публични задължения са погасени с кратката 5 годишна давност.Моли за отмяна на Решение № ПИ-118/16.04.2021г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. №

С200022-137-0002392 /26.03.2021г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С.. Претендират се разноси.

В открито съдебно заседание жалбоподателя се представлява от адв. С. ,който поддържа жалбата на изложените основания и моли същата да бъде уважена.

Ответникът – Директора на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт М., в позиция по същество, оспорва жалбата като неоснователна. Моли да се потвърди решението на директора на ТД на НАП С.-град като правилно и законосъобразно.Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Като съобрази приетите по делото доказателства, становищата на страните и приложимия закон и след служебна проверка на оспорения индивидуален административен акт за валидност и законосъобразност на всички основания по чл. 146 от АПК, съдът намира за установено следното от фактическа страна:

Разпореждането е издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С. във връзка с молба/възражение № С210022-000-0141073/ 25.03.2021г, с искане за погасяване поради изтекла погасителна давност на задължения на „ за корпоративен данък за 2009г в размер на 258483.66лв и лихва върху тази сума 289614.50 лв . В хода на адм.производство , публичния изпълнител е установил ,че с Решение № 260490/04.12.2020г ,вписано в ТР на 07.12.2020 е открито производство по несъстоятелност и е обявена неплатежоспособността на дружеството [фирма] и е назначен синдик. НАП е предявила вземания в това производство от 11.01.2021г .Установено е също така ,че в Специализираната прокуратура е образувано досъдебно производство по чл.253 и чл.321 от НК,което има връзка с извършените операции, довели до прехвърляне на запорираните по изп.дело акции в [фирма] , собственост на жалбоподателя в настоящия процес, към датата на налагане на запора от публичен изпълнител при ТД на НАП.Предвид това публичния изпълнител е отказал отписване на задължението за корпоративен данък за 2009г в горните размери на основание чл. 171 ал.2 т.2 и т.3 от ДОПК с Разпореждане с изх. № С200022-137-0002392 / 26.03.2021г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С..

Срещу разпореждането е подадена жалба вх. № 53-03-864/05.04.2021г от [фирма] ,оставена без уважение с Решение № ПИ-118/16.04.2021г. на Директора на ТД на НАП – С..

Решението на Директора на ТД на НАП – С. е връчено на [фирма] на ел.адрес ,видно от представената разпечатка на стр.28 от делото на 23.04.2021г . Жалбата срещу решението е подадена на 29.04.2021г.

При така установените факти съдът намира следното от правна страна:

Жалбата е подадена от надлежна страна, имаща правен интерес от оспорването, в преклузивния 7-дневен срок по чл.268, ал.1 от ДОПК, поради което се явява допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Обжалваното решение е издадено от компетентен орган –директор на компетентната териториална дирекция на НАП, съгласно чл.266 от ДОПК, в обхвата на правомощията на този орган по чл.267, ал.2 от ДОПК. Спазена е изискуемата форма. Не са допуснати съществени нарушения на производството по издаването.

Касае се за оспорване на действия на публичния изпълнител по принудителното изпълнение за събиране на публично вземане, произтичащо от задължения за данъци по смисъла на чл. 162 ал.2 т.1 ДОПК , по конкретно по ЗКПО за дан.период 2009г . Задълженията са установени с РА№ Р-220022117003813-091-001/30.08.2018г.

Съгласно разпоредбата на чл. 171 ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. А съгласно втората алинея, с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания, независимо от спирането или прекъсването на давността освен в случаите, когато задължението е отсрочено или разсрочено, или изпълнението е спряно по искане на длъжника.

В случая задължението за корпоративен данък за 2009г е следвало да се плати до 31.12.2010г.. Затова 5-годишният давностен срок по чл. 171 ал.1 ДОПК започва да тече от 01.01.2011г. и изтича на 01.01.2017г.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.2 от ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. В случая давността е прекъсната с издаване на РА № Р-220022117003813-091-001/ 30.08.2018г . Жалбоподателя оспорва по същество , наличието на втората хипотеза т.е дали образуването на изпълнително дело съставлява действие по принудително изпълнение.

Съдът съобрази разпоредбата на чл.220 ДОПК „Образуване на изпълнително дело“, която е включена в раздел „Действия“ на глава X.-та „Принудително изпълнение“, при разграничението между визираните в цитираната разпоредба на чл.172, ал.2 от ДОПК „действия по принудително изпълнение“ и съответно действия, които може да извършва публичния изпълнител. Конкретен отговор на въпроса: кои са действията по принудително изпълнение, се съдържа в Тълкувателно решение №2/2013 от 26 юни 2015г. по тълкувателно дело №2 от 2013г. на ОСГТК на ВКС, а именно - това са действията, за които длъжникът е уведомен, с възможност да участва в производството / според мотивите към т.14/ . Давността не може да бъде прекъсната, без длъжникът да узнае това. В конкретиката на настоящия казус е образувано изпълнително производство, издадено е ПНПОМ № 5770/02.04.2015г на публичен изпълнител при ТД на НАП С., връчено по реда на чл.32 от ДОПК ,с което се опровергава твърдението на жалбоподателя ,че постановлението с което е наложен запор върху 7961426 бр.обикновени ,налични , поименни акции с номинална стойност 1 лв от капитала на [фирма] не им е връчено. Съгласно чл.215, ал.1 от ДОПК, раздел III “Способи”, глава Двадесет и пета “Принудително изпълнение” са посочени способите за осъществяване на принудително изпълнение на вземанията по ДОПК, и сред тях не са образуване на изпълнително дело и съобщение за доброволно изпълнение, поради което последните не представляват действие по принудително изпълнение, с които след извършването им от публичния изпълнител се прекъсва давността, на основание чл.172, ал.2 от ДОПК.Следователно давността не е била прекъсната в тази хипотеза.

Независимо от това и само за допълнение следва да се посочи,че погасителната давност за събиране на посочените публични задължения за 2009г , тъй като давността за задълженията за 2009г. е била спряна на основание чл.172 ал.1 т.1,4 и 5 от ДОПК.

С оглед на изложеното в случая е неприложими разпоредбата на чл.171 ал.1 от ДОПК, а тази на чл.171 ал.2 от ДОПК, съгласно която давността за посочените задължения за 2009г. не е изтекла,предвид наличието на основанията на чл.171 ал.2 т.2 и т.3 от

ДОПК. Не се спори от жалбоподателя , а и събраните в хода на настоящето съдебно производство доказателства ,безспорно установяват ,че дружеството [фирма] е обявено в несъстоятелност с Решение №260490/04.12.2020г , вписано в ТР на 07.12.2020г и е обявена неплатежоспособността му . Отделно от това е налице и образувано досъдебно производство в Специализираната прокуратура по чл.253 и чл.321 от НК.

Предвид това , жалбата на [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] офис 24 , представлявано от А. Б. срещу Решение № ПИ-118/16.04.2021г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С200022-137-0002392 /26.03.2021г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано погасяване, поради изтекла погасителна давност на част от задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2017г, формирани от главница и лихви за задължения за 2009г , установени с РА № Р-220022117003813-091-001/ 30.08.2018г , като неоснователна, следва да бъде отхвърлена. Жалбоподателя дължи на ответника претендираното юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 161, ал. 1, изр. трето ДОПК, във вр. с чл.78 ал.8 от ГПК и чл.37 от Закона за правната помощ във вр. с чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, определя в размер на 200 лв.

Водим от горното съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] офис 24 ,представлявано от А. Б. срещу Решение № ПИ-118/16.04.2021г. на Директора на ТД на НАП – С. и потвърденото с него Разпореждане с изх. № С200022-137-0002392 /26.03.2021г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С., с което е отказано погасяване, поради изтекла погасителна давност на част от задълженията по изпълнително дело №[ЕИК]/2017г, формирани от главница и лихви за задължения за 2009г , установени с РА № Р-220022117003813-091-001 /30.08.2018г , като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма] с[ЕИК] със седалище и адрес на управление [населено място] [улица] офис 24 ,представлявано от А. Б. , да заплати на Териториална дирекция на НАП – С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лв. (двеста лева).

Решението, съгласно чл.268 ал.2 от ДОПК, е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: